



# LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

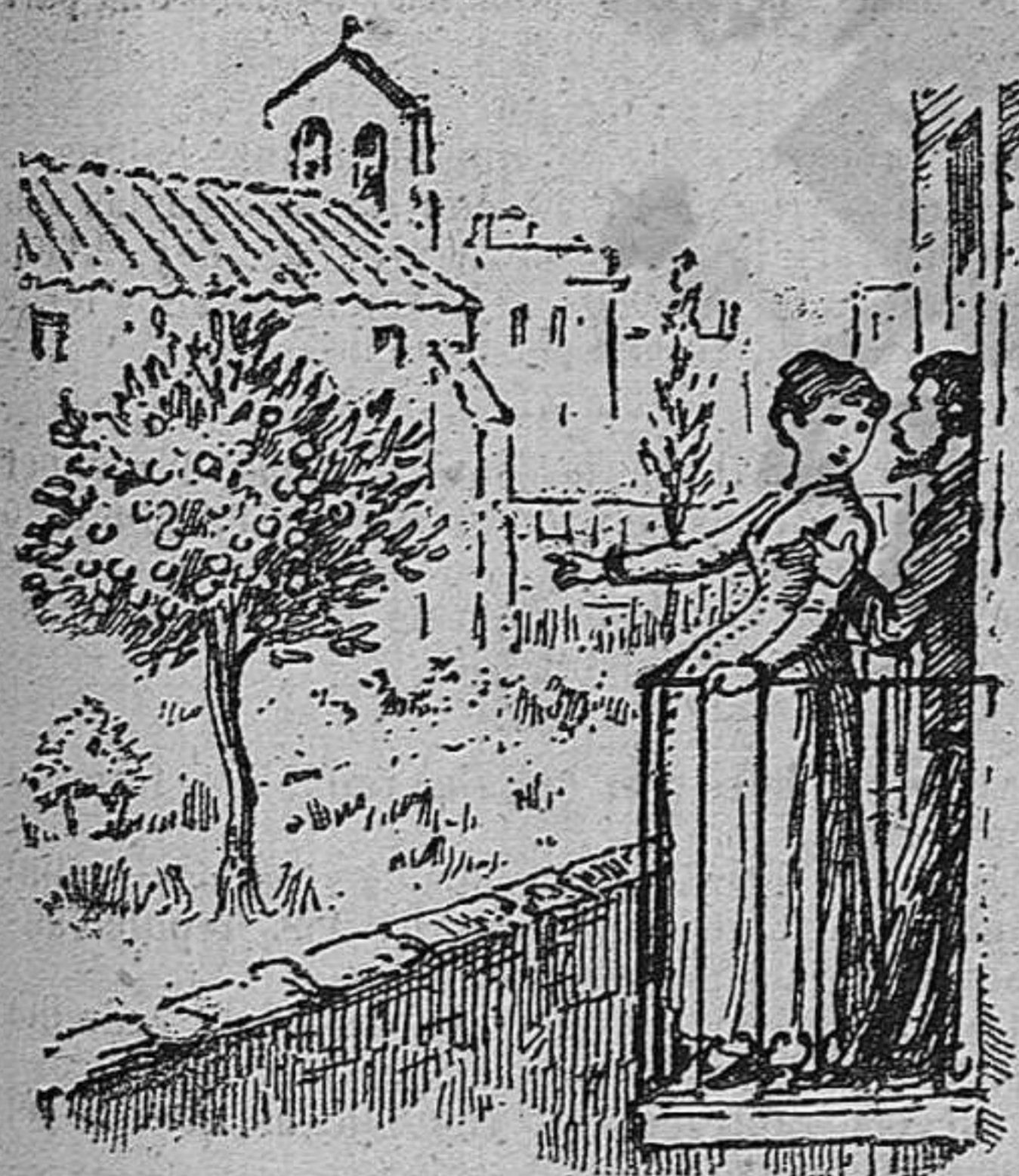


## VERITABLE HISTORIA

DE UNES TARONJES É UNA MONIA SOTERRADA E UN ESCANDALL DE CAL AMPLE.



Heus aquí qu' en lo jardí de un convent de monies hi avie un taronjer plé de fruyta, que faia mol goig à tots los vehins é vehines, los quals glatien é faian denteta al veure les taronjes. É entre aytals vehins hi avie



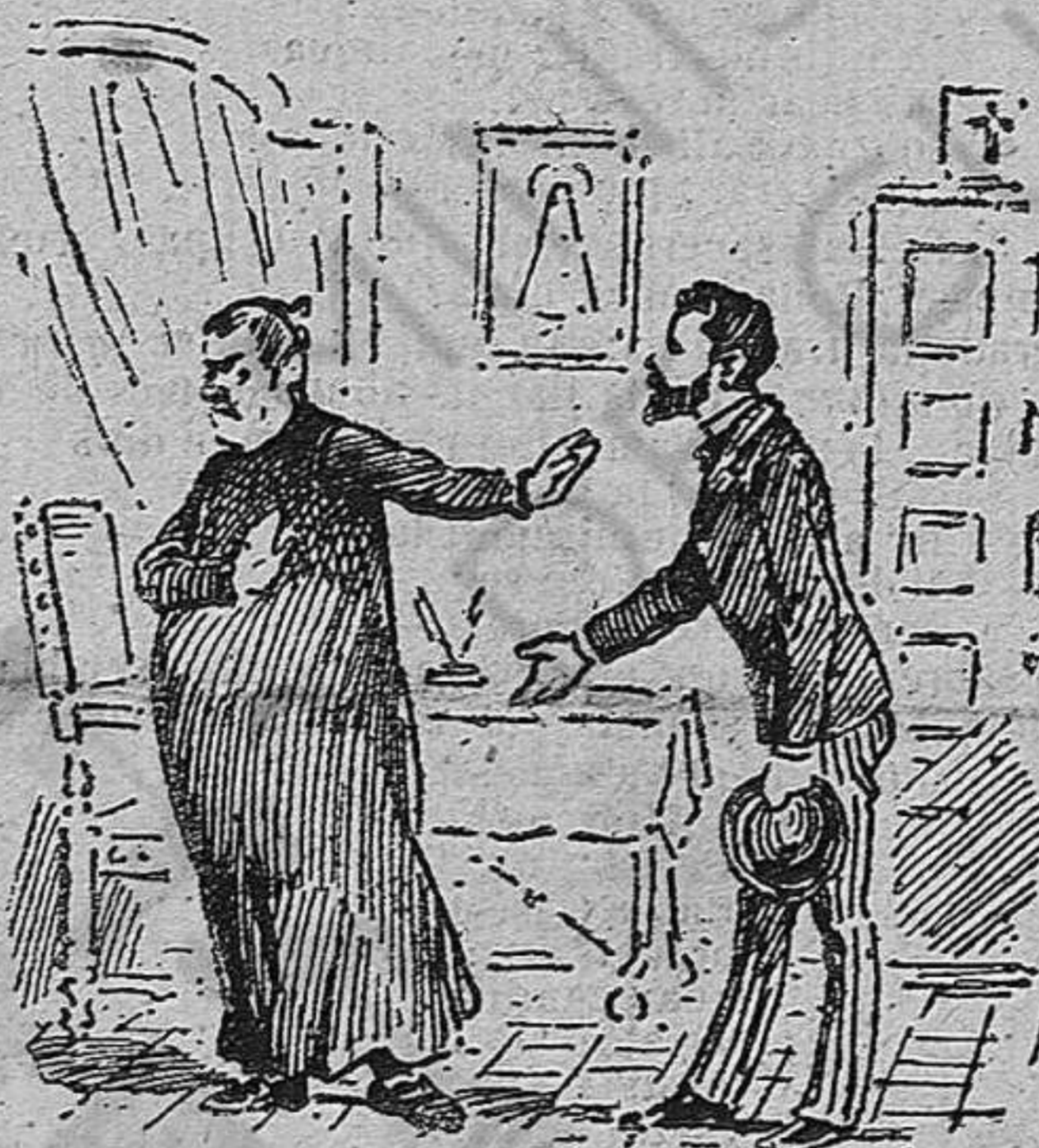
una dona embrassada que ja stava á les derrerries, la qual dona senti un fort desitj de menjar taronjes del taronjer del convent.

É digué al seu marit, tota smarrida:—Vull menjar taronjes del taronjer del convent .. Vull menjar taronjes del taronjer del convent.

Heus aquí que 'l marit, en un trans tant apretat, aná de una correguda á trobar al capelá de les monies, per satisfere l' antoig de la sua muller.

É 'l capelá refusa donarli taronjes, dihentli que ni comprades, ni donades, las taronjes eixirian del convent.

Perque es de saber, encare que 'l capelá no dignés res d' assó, que també en lo convent hi avie qui tenie desitj de taronjes. É primer son los de casa que 'ls de fora.



É 'l marit volgué enganyar á la sua muller, portantli unes taronjes comprades á un valenciá; mes ella li digué:

—Qué 'm portes aquí, que no son eixes les taronjes del taronjer del convent, que eixes son grosses é aquelles que jo vull son xiques. ¿Cóm t' has cregut tú, malhaurat, que jo pendrie garses per perdius? É plora ab gran fretura.



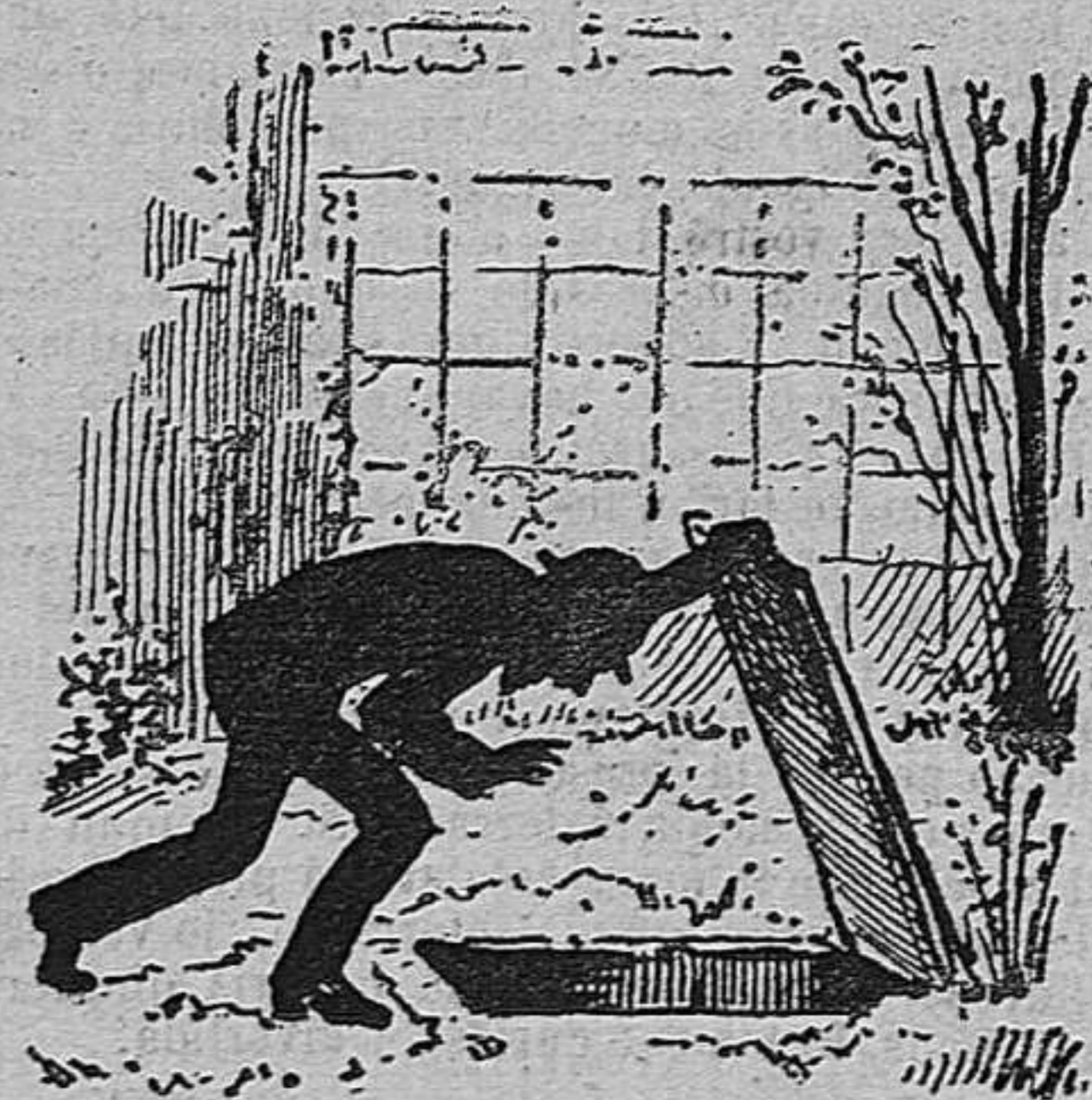
En assó se féu fosch, é quan les estrelletes del cel pipellejavén, lo marit, qu' era un calsasses, posá una post desde la finestra de la sua casa al mur del convent, é ab gran perill de trenearse la nou del coll, ó la viga de l' esquena, se 'n aná á cullir taronjes al taron-

jer del convent, just al instant en que de la porta de la sancta casa una professò n' eixia, sens altra lum que un fanalet, ne altres persones que 'l capelá é quatre monies, una d' elles llagrimetjant é retorcent los



braços ab gran condol é angunia, mentres les altres tres é 'l capelá la exhortaven á tenir resignació que Déus ja hauria d' ella misericordia. É ella deia:—É si fos obra del Esperit Sanct?

É l' home de las taronjes vejé tot assó aguantantse 'l respir, vejé com s' encaminaren al fons del hort, é com allí stigueren llarga estona, é com retornaren, mes tant sols tres de les quatre monies é 'l capelá ademés.



É vehentse sol, baixá del taronjer é aná al fons del hort de ahont eren retornats aquells, é escorcollá tots



los recones é reconets, é veje una trapa, é trucá, é senti de la part de dintre planys molt fondos é llastimosos que li arribaren al cor.

E després de dur les cobejades taronjes á la sua muller que se 'n feu passar les ganés, aná á buscar á un séu amich á qui li recomptá punt per punt tot lo que vist avie, é abdos demanaren á Déus Nostre Senyor, é á Madona Sancta Maria, é al cavayler Sanct Jordi que 'ls ajudassen á desliurar á la pobre monia soterrada en vida.

Heus aquí que abdos passaren per la post, é saltaren al hort, é arribaren á la trapa, é l'obriren, é digueren: —Germana, eixiu que venim á desliurarvos.

Mes com lo soterrani era fondo é ella pujar no porie, anaren á cercar un cove é un lliuant de pou, é l'amollaren, é la monie 's meté en lo cove, é aixis la pujaren, é ella digué plorant:

—Mercés vos dono, bons homs, de haverme tret de aquesta sepultura, ahont per mos grans pecats tancat me avien.



E 'ls liuradors de la monie l'acompanyaren á la casa llur, ahont ella 'ls recomptá com havie fet pecat de fornicació ab un capelá avol qu'enganyada la dugué, fins que per un gran desitj de taronjes que tenia, é per no cábreli 'l cilici á la cintura se li descubri tot, ab gran escandall de tota la comunitat é vergonya sua; é com per purga tant gran pecat la condemnaren á morir soterrada viva, leixant al capelá sens punició é content é satisfet de la sua malifeta, perque 'ls capelans avols la saben molt larga é aytal com los gats, cahnen sempre de potes.

E 'ls digué també com se deia, é de qui era filla, é ahont sos parés habitaven, perque avisarlos poguessen, quan se fes de dia.

Heus aquí que 'l sentdemá 'ls dos liuradors de la monie soterrada viva anaren á casa de son pare, qu'era persona principal, é en l'escala mateixa toparen ab un capelá que n'eixia. E com lo criat los digué que 'l senyor no volia veure á dengú á causa d'haverse-li mort de repent una filla monia, segons de dir li acabava 'l capelá que sortit avie, los dos liuradors digueren:

—Diguéuli al vostre amo y senyor que no es morta sa filla, sino viva, é bona, é salva; é que 'ns leixi entrar y li dirém hont es.

E 'ls leixaren entrar.

E 'l pare de la monia scoltá ab molta atenció é interès gran lo que recomptanli staven, é 's mostrá molt freturós quan sabedor lo feren de que sa filla era prenyada é 's esgarrifá quan li digueren que soterrada l'avien de viu en viu, é plorá per sa honra tacada é rigné per sa filla salva.

Mes com era molt bon cristiá, é no volia que de tot assó dany quelqu n'esdevingués á la religió, com succehit hauria, cas d'esbombarse aquella feta, obri una caixa é 'n tragué 18,750 lliures catalanes, ó sian déu mil duros segons la moneda del previndre, é fahentne duas parts iguals, los digué:

—Tot assó será vostre, bons homs, si á França vos partiu tot desseguida, é si res de lo que avéu contat aquí dihéu á dengú. E advertiu que si ho comptasseu seriau perseguits, é que per haver scalat los murs de un convent qu'es loch sagrat, é haver furtat taronjes qu'es gros crim, ne fariau les déu pedretes.

E 'ls dos homs arreplegaren los diners é partirense á França, é encare que la ciutat aná plena de tot lo que contat queda assi, los llebrers de la justicia dormiren fortament ó no trobaren lo rastre.

Assi acaba per are la present veritable historia de unes taronjes é una monia soterrada. Si quelqu dia sé que 'l capelá que la feu grossa aná á presiri é á les galeres les altres monies que la soterraren, jo vos promet escriure la segona part de la historia que será, mitjansant Déus, fortament curiosa é divertida.

P. K.

## BALL DE MÁSCARA.

FANTASIA CARNAVALESCA.



A la orquesta llensa als ayres las primeras notas del vals; ja 'ls rumors de mil véus y 'ls ecos de mil riatlladas omplan la immensa sala; la alegria vessa per tot; lo ball nos crida.... entremhi.

¡Ah!

Aquí hi ha condes, allí marquesos; los soldats riuhen ab cardenals; quatre primpcesas van ab tres didas; aquí, en efecte, hi ha la igualtat. Tothom ostenta trajes espléndits, l'or y la seda venen y van, ¡quánta riquesa! ¡quánta abundancia! Pero... aquets trajes, ¡ja son pagats?

Y bè, que ho siguin ó no, aixó no 'ns importa: los mal-de-caps serán pels sastres. Hém vingut aquí per divertirnos, y no per demanar facturas pagadas.

Sembla que hi ha máscaras xistosas, escoltém sas conversas y mirém si las podrém coneixe.

¡Calla! ¿Qui será aquest?

Cara d'imbécil,  
ayre marcial,  
poca vergonya,  
mols entorxats...

¡Oh! ¡Y quina importancia 's dona! Qu'ell ha salvat al país, que l'ordre está en la seva má, que mentres ell visqui no hi ha que teme res...

Bè, home bè: digans com te dius y sabrém si es veritat tot lo que explicas.

¿No vols descubrirete? Tant se val; aixis com aixis, no perdrem gran cosa.

Ara passa una sotana  
que, á la quenta, 's diverteix;  
ab la má dreta demana  
y ab la esquerra beneneix:  
¡Ab quinas frasses més monas  
sab ficar la seva má,  
sobre tot allí hont hi ha donas!  
¿Qué será? ¿qué no será?

Digas, disfressat sacerdot; ¿en qué t'ocupas? ¿cóm te la campas? ¿Dona l'ofici, dona?

M'agrada la francesa; diu que si: diu que *quien no llora no mama*, que 'ls llanuts abundan més de lo que sembla... Pero, veyám, ¿qui ets? ¿Cóm te dius?

S'inclina, fa una rialleta,  
m'allarga humilment la má,  
li dono un ral... y se 'n vá,  
sense treures la careta.

Ja ho sabrém per un'altra vegada: segons sembla, aquest lo que busca es plata; tot lo demés son romanços... Cuydado... ¿hont vá aquest?

¡Hola, hola!  
Pergamins,  
llarga espasa,  
brodats fins:  
quan camina  
vá al revés...  
es un noble,  
no hi ha més.

¿Oy que si, máscara, qu'ets noble? ¡Ah! ¿veyéu? Nada menos que duch y dels legítims: escolten la seva fulla de mérits. Sab fer gimnástica, munta á cáball, patina, vá en velocipedo y balla sobre la corda. Res; ja está vist, un noble *pur sang*. Vaja, aixirit, treute la careta, que 't coneixerém.

Teniu, ara se 'n vá... ¡Bon vent! Ja te la treurás un altre dia.

Y ara ¿qu' es aquest escándol?

Un heme que crida,  
tot sério y mudat,  
y ab cada mentida  
que deixa parat.  
¡Jesús com s'afanya,  
fent creure á la gent  
qu'ell salvará Espanya!  
Miréu qué está dihent:

—Enviéme á Madrid, y jo 'us asseguro que ab quatre discursos ho deixo tot arreglat: tinch un plan polítich que farà content á tot hitxo: suprimiré las contribuciones, tothom será empleat...

¡Macatxo! Uns quants papanatas,  
ara que anava tant bè,  
li han tirat dugas patatas  
y 'l discurs queda á mitj fe...

¡Pobre polítich! Si 'ns donas lo nom, á las primeras elecciones te proprosarém per diputat... ¡Que, que no 't vols descubrir! Bueno; tampoch no 't votarem; t'haurás de fe elegir pels morts...

Alsa... ¡aquesta si qu' es bonal!

Una noya molt salada,  
vestida ab un traje extrany,  
que du una R á la gorra  
y un latiguet á la má,  
está trayent la careta  
á tots los que van passant,  
dant dos ó tres latigassos  
als que volen gallejar.

¡Magnífich! Aixis m'agrada: aném al restaurant á pendre una caixalada, y d'aquí un rato tornarem aquí á veure quina fila fá tota aquesta gent sense careta.

FANTASTICH.



A idea de reconstruir á Andalusia un poble enter ab los fondos recaudats á Catalunya ha sigut acullida ab entusiasme en aquella regió desgraciada y rebuda ab admiració per tot' Espanya. Quan en lo successiu los partidaris del libre-cambi, al ocuparse de la treballadora Catalunya, tornin á retreure algun dia *el egoismo catalán*, tindrem al menos á molta honra respondre á sos discursos plens de fullaraca ab aquest argument de pedra y cals.

Perque lo *Barcino* de Andalusia será un producto nacional, elaborat en los talleres de la fraternitat patriótica que alenta viva y poderosa á Catalunya.

Per últim hi ha hagut un jutje á Madrid que ha tingut l'enteresa d'encausar al coronel Oliver, gefe de la policia que vá invadir la Universitat de Madrid al frente dels seus esbirros.

¿Y saben lo que ha succehit? Que 'ls conservadors, que de boquilla son tant amants de la independéncia judicial, se desfán en improperis contra aquest jutje, recordan que van posarlo 'l fusionistas y expressan l'extranyesa de que 'l govern no l'haja separat encare del lloch que ocupa.

Lo més bonich del cas es que 'l coronel Oliver, degudament citat, no ha tingut á bè compareixe davant del jutje. Es á dir: per lo que puga succehir s'ha fet fonedis.

Aquests valents son deliciosos. Davant de un grupo d'estudiants indefensos son lleons. Davant de la justicia, gallinas.

Dotze mil duros van recullirse á Méjich per contribuir á l'erecció del monument á Colon.

Dotze mil duros que s'han perdut pèl camí. Aquest dia 'l diputat Sr. Ferratjes, desde 'l Congrés vá cridarlos, y 'ls dotze mil duros no van respondre, ni ningú vá saber donar compte del seu paradero.

Si vostés volen no podrá ferse 'l monument á Colon, pero de moment tenim ja un escándol monumental.

En un sol dia van morir de fret vuit personas en la provincia de Granada.

Consolemnos pensant que 'l govern té ja 80,000 pesetas en son poder, procedents de la suscripció nacional, ab las quals quedan assegurats los funerals dels que s'han mort de miseria.

Las monjas de Alhama que van rebre 3,000 de unas augustas mans, ja poden comensar á dirlos una part de rosari.

Perque 'l reparto s'ha fet que ni ab unas balansas. Las germana y neboda del rector de Albuñuelas van rebre 10,000 rals; lo rector de Arenas de Rey, 2,000; la iglesia de Padul, 40,000.... Y 'ls necessitats y ferits del poble de Padul, 10,000 per tots ells.

D. Amadeo de Saboya ha enviat 10,000 duros per socorre á las victimas dels terremotos, y 10,000 mes lo seu germá Humbert.

En lo cor del ex-rey demócrata no hi caben sino rasgos de generositat é hidalguia.

¿No veuhem com es cert que la república francesa está perduda?

S'han fet las elecciones parcials de senadors, sortint 67 republicans y 20 conservadors. Los republicans guanyan 20 puestos mes en lo Senat.

Es alló que diuhem los neos: lo país está cada dia més cansat de aquesta ditxosa Republica.

Y si elegeix representants republicans, es sols pèl desitj de mortificarse.

Lo nou jutje de Balaguer al arribar al seu destino, se trobá ab que li faltava en l'equipatge un número considerable de joyas, robas y paper de Estat.

Vamos á veure, si ni 'ls jutjes que viatjan están segurs, ¿qué será de nosaltres, pobres mortals, que no podem agafar als lladres, ni condemnarlos á presiri?

Llegeixo en un periódich local:

«S'espera ab curiositat lo detall de la repartició dels dos milions llarchs que vá endürsen lo rey. No es, en efecte, fluixa aquesta cantitat, y com ha de haver sigut repartida tota y las reparticions de que han parlat los corresponsals y periódichs forman un total que arriba apenas á la tercera part de la dita cantitat, se desitja saber com y en quina forma s'han repartit las dos terceras parts restants.»



Per supuesto, afegeix lo periòdich, que 'l rey no està obligat a dar comptes; pero que 'ls ministres que van acompanyar-lo deuen ferho, per facilitar notícias a la caritat privada, a fi de que aquesta tinga datos per procedir ab equitat.

Continúa en lo Congrés lo debat sobre 'ls atropellos universitaris. Després de haverse derramat molta sanch, ha vingut l' hora de derramar molta saliva; y encare se'n derramaria molta més, si no fos la que alguns se tragau.

A la proba:  
En Leon y Castillo en lo seu discurs diu lo següent: «Quan los governs no saben respectar las lleys, los pobles tenen dret a la insurrecció.»  
Gran escàndol en la majoria, davant d' un argument que vé a defensar a n' en Ruiz Zorrilla. Lo president toca la campaneta y demana al orador qu' expliqui sas paraulas.

Lo Sr. Leon y Castillo:  
«Cap inconvenient hi tinch, tant que si m' haguessen deixat acabar hauria dit que aquesta frase no es pas mèva: va pronunciarla D. Anton Cánovas del Castillo, combatent a un govern moderat.»

Lo monstuo fa una ganyota, que hasta 'ls seus companys que seyan en lo banch blau s' enretiran de por de que se 'ls anes a menjar.

Manera de socorre a las victimas dels terremotos.  
Parla lo *Diari mercantil* de Málaga de un esmorsar que va donarse en aquella capital, a rahò de 25 duros per cubert, essent 59 los que seyan a taula, corrent tots los gastos a càrrech de la diputació y l' ajuntament de aquella ciutat.

Es real y positiu que 'l mon es un contrast continuu: los uns morintse de fam y de fret; los altres consumint cuberts de 25 duros.

Quan algú vá empenyarse en que 'l cólera era a Tortosa, D. Albert Bosch vá oferir a aquella ciutat un socorro de 3,000 pessetas.

Alguns, que per un cero més ó menos no s' apuran, creyan que 'l donatiu seria de 30,000.

Y en Bosch devia dir:—Bueno, ja que vosaltres hi afegiu un cero, jo 'n traure 3.

Y en efecte: las 30,000 pessetas s' han tornat 0000.  
Vaja que a Tortosa tenen uns diputats que no se 'ls mereixen.

Are resulta que las Cámaras dels Estats Units ron-sejan al tractarse d' aprobar lo tractat de comers ab Espanya, y que al menos fins a l' any 86 nos farán guar la aprobació.

Aprenquin aquells que diuen que una vegada 'ls representants de un govern s' han compromés a firmar un tractat, las Còrts necessàriament han de aprobarlo.

En aquest punt cada nació fá lo que li convé, menos nosaltres que fém sempre lo que convé als estrangers.

CARTAS DE FORA.—A Sitjes s' han recaudat 1,319 pessetas, per las victimas dels terremotos, que han sigut agregadas a la suscripció del Foment. Mes s' hauria fet si una orquesta y un coro que s' havian ofert a la comissió no s' haguessin desdit quan se 'ls demaná per fer una estudiantina. L' Ajuntament s' ha suscrit en la suscripció oficial, y 'l rector per la seva part ha recullit també, sense que fins aré se sàpiga ahont han ingressat los fondos.

Cabrera es un poble de la costa. 'Ls ho dich per que no 's figurin que siga de la Cafreria. Lo cafeter ha sigut fins aré 'l blanch de las iras dels caciques de Cabreta. Havétseli privat que fes ball, per no estar matriculat, presentá la sollicitut per matricularse, y després de ferlo anar fins a tres vegadas a la secretaria, dihentli que hi tornés, la primera vegada per no anar sol y la segona per que no s' havia tret la gorra, a la tercera 'n sorti ab una galta amoratada y un ull inflat. Los atropellos que ha anat sufrint aquest bon home no tenen fi ni compte. Se 'ns explican cosas monstruosas sobre las quals cridaríam l' atenció de la justícia, si en aquest país hi hagués justícia.

LA CARITAT CATALANA.

LLEGIDA EN UNA FESTA CELEBRADA A BENEFICI DE LAS VÍCTIMAS DELS TERREMOTOS.

Mil cops, los que no 'ns coneixen nos han tirat per la cara que Catalunya es avara per los seus quatre costats; que en tot lo que aquí s' intenta hi ha alguna mira egoista, y que sols fixém la vista en lo que 'ns dú utilitats.  
Si Catalunya treballa, es no més per avaricia; si vá a invocar la justícia, es en benefici seu; y, en fi, qu' en mitj del estrépit

de sa rápida carrera, la ganancia es sa bandera, los diners son lo seu Déu.  
Y es vritat! Som molt avaros; tenim en nostre organisme una corrent d' egoisme que no podém ocultá: tots treballém com uns negres y aquí ningú may s' encalla, per que aquell que no treballa, no hi ha més, no es catalá.

Volém que als nostres ports hi haji més moviment que en los altres; volém fer, tots sols, nosaltres alló que, junts, molts no han fet; volém se 'ls reys de la Industria, y fer jardins d' una serra y treure d' aquesta terra lo such que ningú n' ha tret.

Mes, l' avara Catalunya, la egoista treballadora, si sa marxa atronadora emprén ab afany febril, no ho fa sols per enaltirse, sino pera enaltí a Espanya y probá a la gent estranya que aquí hi ha un poble viril.

Y aquets tresors que acumulan los seus brassos laboriosos, no 'ls guarda en recons polsosos, sense fi ni aplicació: los recull sols per tenirlos, y algun dia utilizarlos y poguer bè prodigarlos quan arriba la ocasió.

Ara es l' hora: Andalucía, la hermosa perla d' Espanya, sofreix la iracunda sanya del desastre més cruel; sos jardins desapareixen, sas moradas s' esmicolan, y sos pobres fills tremolan plorant llágrimas de fel.

Pues Catalunya, la avara, la egoista, es la primera que enarbola la bandera de la santa Caritat; y allargant sa mà nervuda a la pobra Andalucía, li diu ab dolsa hidalguia y franca sinceritat:

«Germana mèva, no ploris;  
»calma la tèva amargura  
»y admet l' abrassada pura  
»que 't dono en nom de mos fills;  
»la familia catalana  
»véu ta situació angustiosa,  
»sab ta desgracia horrorosa  
»y coneix los teus perills.  
»No 't desespere; tas penas  
»son avuy las penas mèvas;  
»jo alsaré las ruinas tevas  
»y vestiré ton cos nú:  
»abrassam y ten confiansa  
»en la gent que 'l Monseny cria;  
»jo t' ho juro, Andalucía,  
»tot Catalunya es per tí.»

C. GUMÀ.



VAJA, colocat en Cánovas entre 'l papa y 'l govern italiá, se troba en una situació tal, que no pot bellugarse que no fassa mal al un ó al altre.  
Are li ha tocat queixarse al papa. Per que en Cánovas parlant de l' abolició del poder temporal del papa, ha vingut a dir que lo fet, bèn fet estava; que lo que havia succehit eran historias, que a n' ell no li anavañ ni li venian; en una paraula, que si al papa li pica, pot treure 's la tiara y rascarse.

A tot aixó 'l Nunci ha comensat a fer morros y mala cara, y la seva primera rebequeria ha sigut abstenirse de assistir a la recepció de palacio.

En cambi en Pidal s' ho ha prés tant tranquilament, com si ell al govern no hi hagués entrat per contentar al papa y estar bèn ab los neos.

En Pidal diu:  
—A veure si hi haurá algú que s' atreveixi a dup-tar dels meus sentiments en favor del papa. ¿Qué per ventura, desde que soch al ministeri faig res més que *papar*?

Lo jutje que ha processat al coronel Oliver se diu Cabezas.

Vels'hi aquí que si 'ls companys del tal Oliver com es d' esperar, son processats com ell, en las cubertas del procés s' hi podrà escriure 'l següent títol:  
*Cabezas y Calabazas.*

Diu un telégrama:  
«Se parla de que alguns socios (¡vaya uns socios!)

del Circul esquerrá han significat la conveniencia de adherirse al senyor Martos.»

Tambè las moscas s' adhereixen a la mel, y tot plegat no 'n resulta més que una porqueria.

En Romero Robledo ha reptat públicament al diputat de la majoria Sr. Roda, per formar part de una agrupació que ha prés lo nom de agrupació dels *puritans*.

¿Un pimpollo tant tranquil com en Romero Robledo cremat ab los *puritans*?  
¿Sab que vol dir aixó, Sr. Roda?  
Que la situació se 'n vá a rodar.

Aquest suelto no es mèu: es del *Motin* de Madrit y li prenc per haverme ell fet l' honor de reproduhirme una caricatura.

Se tracta de un rector de un poble ensorrat pels terremotos que anava per entre las ruinas sense altra roba que una camisa y un refajo. ¿Qué li sembla al impio *Motin*? pregunta un periòdich.

«Sols se m' ocorre dir, que devia tenir més a má un *refajo* de dona que la seva sotana, en lo moment de la catástrofe, quan sigüé lo primer que trobá per vestir-se. Ni més, ni menos.»

Històrich:  
Una autoritat que 's distingeix per la blancura de las sevas dents, ocupa un palco del teatro, y una senyora li diu:

—¿Quinas dents tè més blancas! Deuen ser postissas

¿Volén veure a una autoritat cremada? No la vá dur a Montjuich per que era una senyora; pero la vá obligar a tocarli las dents una per una per convéncela de qu' eran sevas y naturals.

Lo Circul liberal conservador de Barcelona ha tingut en poch temps 177 baixas.

177 conservadors qu' están cansats de aguantar la capa.

No 'm creya, francament, que tinguessen tant poca paciencia.

D. Alfonso ha tornat a Madrit y 'ls conservadors van prepararli una gran ovació. Los esquerrans al mando de 'n Moret també.

O com si diguessem; las victimas dels futurs terremotos.

En Romero Robledo va anar a Granada y Málaga ab gorra y ab gorra va tornarne.

¿Quina sort! Fer un viatge de gorra.

Desde 'l discurs de 'n Cánovas sobre 'l poder temporal del Papa que 'l nunci no 's troba bè.

De don Anton las tretas tenen un fi fatal...  
Cantéu, cantéu ninetas que 'l nunci está malalt.

Lo *Figaro* de Paris ha enviat un corresponsal a Andalucía que parlant de 'n Romero Robledo diu qu' es un gran culliter d' oli, tant que desde Tolosa al Guadalete no pot ferse un bunyol, sense posarhi oli de 'n Romero Robledo.

Lo *Figaro* tè molta més rahò de lo que 's pensa: per tots los bunyols polítichs que 's fan a Espanya, s' emplea necessàriament l' oli polítich refinat de 'n Romero Robledo.

Y quina embestida han clavat al ministre de Marina! Y quina andanada més formidable!

A propòsit de la construcció del acorassat, que encare no neixi ja será un mort, y de l' organizació del cos que forma una colecció de viuidors, van donarli una fregada d' ore las, que ab tota l' aygua del mar no n' hi hauria prou per treureli la cohissor.

Y per xó continúa formant part del ministeri. Naturalment, com que 'l van deixar clavat al banch, ni siquiera pot alsarse.



Una mamá treballa desesperadament per no se' vella.

L' altre dia un seu amich ponderava la seva frescura y la seva bellesa.

—Verdaderament, deya ella molt estufada: aquí hont me véu encare no hi fet 43 anys.

—Escolti y 'l fill de vosté quina edat tè?  
—N' acaba de fer 35.



L' Anton es molt avaro. Vá á ca 'n Martín ab un amich, y sense la menor protesta deixa que l' amich pagui tot lo gasto.

De ca 'n Martín al teatre, y l' Antonet deixa que 'l amich prenga las localitats y las entradas.

Per últim en un intermedi l' amich vá per comprar la *Correspondencia*, y l' Antonet adelantantse y trententse dos quartos de la butxaca, exclama:

—De cap manera..... Unas cosas las pagarás tú y otras jo. Si no 'm deixas pagar aixó, m' enfadaré.

Un pagés dels que han vingut á veure las firas y festas ha deixat las espadenyas per las botas; pero aquestas li fan mal y 's queixa:

—Aquestas botas m' apretan molt.

—¿Qué no t' has rentat los péus? li diu un seu company.

—Ay, ay zy per qué?

—¿Per qué? preguntas. Jo un dia me 'ls vaig rentar y 'l calsat vá aixamplarse'm.



**A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.**

1. XARADA.—*Mi-ra-mon.*
2. MUDANSA.—*Pala, Pila, Pela.*
3. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Hospital.*
4. TRENCA-CLOSCAS.—*Dolores.*
5. GEROGLIFICH.—*Qui mira prim á mitja edat no hi veu.*

Han endevinat totas las solucions, los ciutadans Noy del quart pis, Martinet de Sant Martí, Pepet del Carril, Maria Rocablanca y Freixeta petit; n' han endevinadas 4, Moix, Giroflé, C. Pillo y Arednabal; y 3 no mes Karataté Papanaká y Dos ganduls de Real Ordre.



**XARADA.**

La primera, encar que 's tè, costa molt deixarla anar,

puig encare que algú digui

—«No 'n dos tres»—poquet hi val.

Quant se gasta més tercera

ne sol se á la dos-girat:

los apotecaris son

los que mes total ne fan.

Y si tu aquesta xarada

encar no has endevinat,

car lector, ab sentiment

te diré que poch ne sabs.

LL. MILLA.

**MUDANSA.**

Lo militar si es ab a

diu la Ció que no es ab e,

perque un ab i la Mercé

á un ingrát regalá en vá.

Y si acás vol sabé algú

ab qui festeja la Ció,

los diré qu' ab un ab o

marino molt guapo ab u.

SACH DE MAL PROFIT.

**TRENCA CLOSCAS.**

**SUCH DE SELLER.**

Formar ab aquestas lletas lo nom de un carrer de Barcelona.

ANGUILA DE POU.

**ROMBO.**

.....

.....

.....

.....

.....

Primera ratlla horisonfal y vertical, una lletra; 2.<sup>a</sup>, un líquit; 3.<sup>a</sup>, nom de dona; 4.<sup>a</sup>, pecat capital; 5.<sup>a</sup>, una vocal.

AREDNABAL.

**GEROGLIFICH.**

VII

: VI

CII

J. S. P.

**CORRESPONDENCIA PARTICULAR.**

Ciudadans Moix, Martinet de Sant Martí, Noy del quart pis, Orellut del Bruch, Pere Matagossos, J. P. de Vidrieras, y A. Martí y F. Lo que 'ns envian vostés aquesta semana no 'ns serveix.

Ciudadans Endalt Sala, Dos ganduls de Real Ordre, Victorin Otero, Alt y Magre, Karataté Papanaká, A. F. y J. P., P. B., Sama-cois petit, Arednabal, Giroflé, Freixeta Petit. María Roca blanca.

Sir Bufo-Bolados, Nas de punta inglesa, J. de Valls (a) Llepa-les, Un Guindilla, Un tortosi, Microbi de las dents grossas, Una mosca, Sach de mal profit, C. Pillo, Jenani, Aguileta, A. Sans y A. Billat. De lo que 'ns envian insertarem alguna cosa.

Ciudadá Gason Bau: Publicarem lo sonet.—L. Sirlol: En la caria que 'ns envia se descuida de posar en quin poble ha passat lo que 'ms refereix.—Noy de la Tuyas: Esta molt bé.—Giró de Reus: Ho entregarem al dibuixant porque 'n fassa l' us qu' estimi convenient.—Pepet del Carril: Esta molt bé y mirarem de complaurel.—Deuhet de Reus: La poesia esta bé.—Martí Revoltós: Idem idem.—Rosari de l' Aurora: La noticia, encare que honra molt á Lleyda, no es de la índole del periódich.—Ciudadans R. Sitjes y J. D. de C. Cabrera: Quedém complacuts.

**Suscripció á favor de las victimas dels terremotos.**

Suma anterior. Rs. 1,643.

Jaime Vila, 4.—Juan Castells, 2.—Tomás Castells, 20.—Juan Mauré, 10.—Pedro Poch, 8.—Andrés Castells, 4.—Jaime Castells, 4.—Jaime Madurell, 10.—Soler, 2.—Un federal, 2.—N. N., 12.—Pascual Pitar, 12.—N. N., 10.—Francisco Serra, 4.—Antonio Causadias, 4.—José Solé, 6.—Domingo Moliné, 4.—Juan Sendra, 4.—Pablo, 10.—Jerónimo Puig, 4.—José Bilagrosa, 4.—Ramón Puig, 4.—Antonio Guarro, 4.—José Parelló, 4.—Buenaventura Martí, 6.—Juan Corbera, 2.—Magdalena Esteva, 2.—José Bernard de Veciano, 4.—C. C., 8.—Anita Ricol y D. S. de Olot, 12.—A. C., 4.—J. C., 4.—Pedro, Jaime y José Munné, 60.—Joaquín Sala Masana de Navarcles, 40.—Francisco Ventura de Navarcles, 16.—A. Y., 4.

Total. . . . . 1,957 rs.

**Recibido en objetos para la Tómbola.**—De Lopez—*Libreria Rambla Centro*, 20.—2 ejemplares Algo, poesias de Bartrina, ilustradas por Pellicer.—6 Cansons ilustradas y escritas por Apeles Mestres.—6 Poesias serias del Rector de Vallfogona.—3 Procesos de la Commune de París, ilustradas, 1.<sup>a</sup> y 2.<sup>a</sup> serie.—6 Alma al diablo.—72 Obras varias escritas por C. Gumá ilustradas por Moliné.—12 Obras varias escritas por R. Sanall ilustradas por Moliné y Gomez Soler.—12 Almanagues Campana para 1885, ilustraciones de Pellicer, Mestres y Moliné.—6 Obras varias Gumá.—De Julio F. Guibernau.—6 D Quijote de Vallcarca.—6 Ecce-Homo.—6 Guerra al cólera.

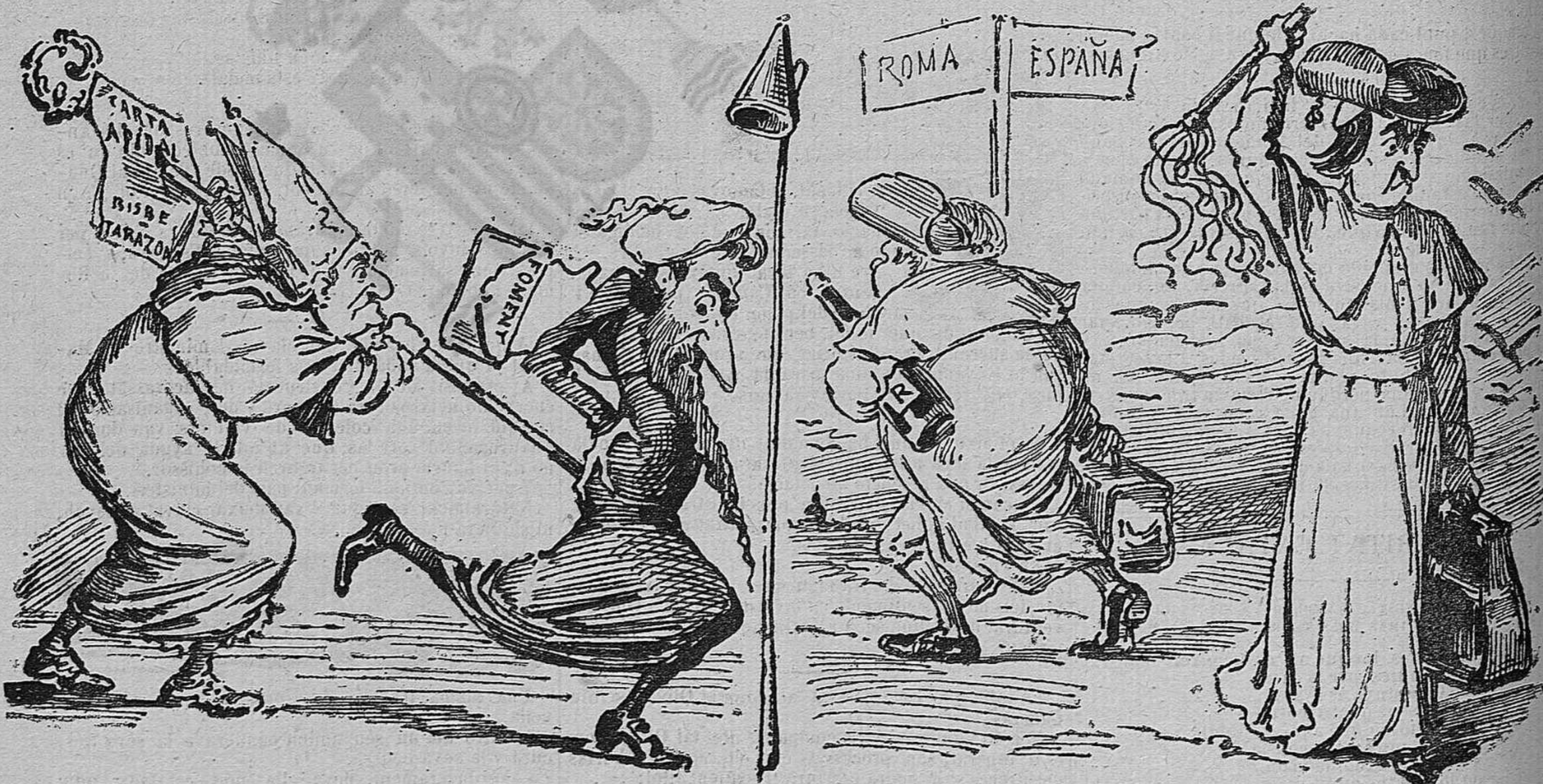
**ÚLTIMA HORA**

Entrat ja en máquina 'l present número, hem rebut una llarga comunicació que á pesar de ser excomunicats, nos dirigeix lo *Vicari general de la diócesis de Barcelona*, en la qual se desmenteix de la manera més terminant lo fet de la monja enterrada viva, de que tant s' ha parlat á Barcelona en aquests últims dias. Lo vicari general diu qu' es fals que en lo convent de las Gerónimas, ni en lo de las Mínimas, ni en lo de las Salessas, ni en cap altre de la diócesis haja ocrregut l' aludit fet. Nos fém un deber de consignarho aixis, ja que per sa molta extensió y per haverla rebuda tart, no 'ns es possible insertar integra la comunicació del Vicari general de la diócesis.

LOPEZ, Editor —*Rambla del Mirj 20.*

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 21 y 23.

**COSAS DE SAGRISTÍA**



Caricias del bisbe de Tarazona.—Haviam quedat qu' en Pidal duria los bisbes al darrera..... y ja 'ls hi porta.

Lo nunci Sr. Rampolla se 'n vá y diuhen que 'n vindrá un altre que 'ns farà anar drets..... cap al carlisme.